

Missatge per a la XLV Jornada Mundial d'oració per les vocacions

Benet XVI, amb motiu de la jornada mundial d'oració per les vocacions que l'Església ha celebrat aquest passat diumenge, va enviar a tots els cristians un missatge on diu que “El do de la fe crida tots els cristians a cooperar en l'evangelització”

15/04/2008

MISSATGE DEL SANT PARE BENET XVI PER A LA XLV JORNADA MUNDIAL D'ORACIÓ PER LES VOCACIONS

13 D'ABRIL DE 2008 – IV DIUMENGE
DE PASQUA

Estimats germans i germanes,

1. Per a la Jornada Mundial d'oració per les vocacions, que se celebrarà el 13 d'abril de 2008, he escollit com a tema: Les vocacions al servei de l'Església–missió. Jesús Ressuscitat va confiar als apòstols el missatge: «Aneu, doncs, convertiu tots els pobles batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (Mt 28, 19), garantint-los: «I jo estaré amb vosaltres dia rera dia fins a la fi del món» (Mt 28, 20). L'Església és missionera en el seu conjunt i en cadascun dels membres. Si pels sagraments del Baptisme i de la Confirmació cada cristià és cridat a donar testimoniatge i anunciar

l'evangeli, la dimensió missionera està especialment i íntima unida a la vocació sacerdotal. En l'aliança amb Israel, Déu va confiar a homes escollits, cridats per Ell i enviats al poble en nom seu, la missió profètica i sacerdotal. Així ho va fer, per exemple, amb Moisès: «Vés, doncs, –li va dir el Senyor– jo t'envio al faraó perquè treguis d'Egipte al meu poble... quan hakis tret al poble d'Egipte, em donareu culte en aquesta muntanya» (Ex 3, 10.12). I el mateix va fer amb els profetes.

2. Les promeses fetes als pares es van realitzar plenament en Jesucrist.

Sobre això, el concili Vaticà II diu:

«Va venir, perquè, el Fill, enviat pel Pare, que ens va escollir en Ell abans de la creació del món, i ens va predestinar a ser fills adoptius...

Crist, per tant, per fer la voluntat del Pare, va inaugurar a la terra el regne del cel, ens va revelar el misteri, i ens va redimir amb l'obediència» (Const.

dogm. *Lumen gentium*, 3). I Jesús va escollir com a col·laboradors estrets al ministeri messiànic uns deixebles, ja en la seva vida pública, durant la predicació a Galilea. Per exemple, quan en la multiplicació dels pans, va dir als apòstols: «Doneu-los menjar vosaltres» (Mt 14, 16), impulsant-los així a fer-se càrrec de les necessitats de la multitud, volia oferir-los pa que els sadollés, però també revelar el pa «que perdura, donant vida eterna» (Jo 6, 27). En veure la gernació, va sentir compassió d'ells, perquè mentre recorria pobles i ciutats, els trobava cansats i abatuts «com ovelles que no tenen pastor» (cf. Mt 9, 36). D'aquella mirada d'amor brollava la invitació als deixebles: «Pregueu, doncs, a l'amo de les messes que envii obrers a les seves messes» (Mt 9, 38), i va enviar els Dotze «a l'ovelles perdudes d'Israel», amb instruccions precises. Si ens detenim a meditar el passatge de l'evangelí de Mateu denominat

«discurs missioner», descobrim tots els aspectes que caracteritzen l'activitat missionera d'una comunitat cristiana que vulgui romandre fidel a l'exemple i als ensenyaments de Jesús.

Correspondre a la crida del Senyor comporta afrontar amb prudència i senzillesa qualsevol perill i fins i tot persecucions, ja que «un deixeble no és més que el seu mestre, ni un esclau més que el seu amo» (Mt 10, 24). En fer-se una cosa amb el Mestre, els deixebles ja no estan sols per anunciar el regne del cel, sinó que el mateix Jesús és qui actua en ells: «Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat» (Mt 10, 40). I a més a més, com a vertaders testimonis, «revestits de la força de dalt» (cf. Lc 24, 49), prediquen «la conversió per a remissió dels pecats » (Lc 24, 47) arreu del món.

3. Precisament perquè el Senyor els envia, els Dotze són cridats «apòstols», destinats a recórrer els camins del món anunciant l'evangeli com a testimonis de la mort i resurrecció de Crist. Sant Pau escriu als cristians de Corint: «Nosaltres –és a dir, els Apòstols– prediquem un Messies crucificat» (1 Co 1, 23). En aquest procés d'evangelització, el llibre dels Fets dels Apòstols atribueix un paper molt important també a altres deixebles, la vocació missionera dels quals brota de circumstàncies providencials, fins i tot doloroses, com ser expulsats de la pròpia terra per ser seguidors de Jesús (cf. 8, 1-4). L'Esperit Sant permet que aquesta prova es transformi en ocasió de gràcia, i esdevingui oportunitat perquè el nom del Senyor sigui anunciat a altres gentes i s'eixampli així el cercle de la comunitat cristiana. Es tracta d'homes i dones que, com escriu Lluç en el llibre dels Fets, «han exposat les

pròpies vides pel nom del nostre Senyor Jesucrist» (15, 26). El primer de tots, cridat pel mateix Senyor a ser un veritable apòstol, és sens dubte Pau de Tars. La història de Pau, el major missioner de tots els temps, porta a descobrir, sota molts punts de vista, el vincle que existeix entre vocació i missió. Acusat pels seus adversaris de no estar autoritzat per a l'apostolat, recorre nombroses vegades precisament a la vocació rebuda directament del Senyor (cf. Rm 1, 1; Ga 1, 11-12.15-17).

4. Al principi, com també després, allò que «obliga» als Apòstols (cf. 2 CO 5, 14) és sempre «l'amor de Crist». Fidels servidors de l'Església, dòcils a l'acció de l'Esperit Sant, innumerables missioners han seguit al llarg dels segles les petjades dels primers apòstols. El concili Vaticà II fa notar que «encara que la tasca de propagar la fe incumbeix a tot deixeble de Crist segons la seva

condició, Crist Senyor crida sempre d'entre els seus deixebles els qui vol perquè estiguin amb Ell i per enviar-los a predicar a les gentes (cf. Mc 3, 13–15)» (Decr. *Ad gentes*, 23). L'amor de Crist, de fet, ve comunicat als germans amb exemples i paraules; amb tota la vida. «La vocació especial dels missioners *ad vitam* –va escriure el meu venerat predecessor Joan Pau II– conserva tota la seva validesa: representa el paradigma del compromís missioner de l'Església, que sempre necessita donacions radicals i totals, impulsos nous i valents» (Encl. *Redemptoris missio*, 66).

5. Entre les persones dedicades totalment al servei de l'evangeli es troben de manera particular els preveres cridats a proclamar la Paraula de Déu, administrar els sagraments, especialment l'Eucaristia i la Reconciliació, lliurats al servei dels més petits, dels malalts,

dels que pateixen, dels pobres i de quants passen per moments difícils en regions de la terra on hi ha potser multituds que encara avui no han tingut una veritable trobada amb Jesucrist. A ells, els missioners porten el primer anunci del seu amor redemptor. Les estadístiques indiquen que el nombre de batejats augmenta cada any gràcies a l'acció pastoral d'aquests sacerdots, totalment consagrats a la salvació dels germans. En aquest context, s'expressa un agraïment especial « als preveres *fidei donum*, que amb competència i generosa dedicació, sense escatimar energies en el servei a la missió de l'Església, edificuen la comunitat anunciant la Paraula de Déu i partint el Pa de Vida. Cal donar gràcies a Déu per tants sacerdots que han patit fins al sacrifici de la pròpia vida per servir Crist... Es tracta de testimonis commovedors que poden impulsar molts joves a seguir Crist i a donar la seva vida pels altres,

trobant així la vida vertadera» (Exhort. apost. *Sacramentum caritatis*, 26). A través dels seus sacerdots, Jesús es fa present entre els homes d'avui fins als confins últims de la terra.

6. Sempre hi ha hagut a l'Església molts homes i dones que, moguts per l'acció de l'Esperit Sant, han triat viure l'evangeli amb radicalitat, fent professió dels vots de castedat, pobresa i obediència. Aquestes plèiades de religiosos i religioses, pertanyents a innumerables Instituts de vida contemplativa i activa, «han tingut fins ara i continuen tenint gran participació en l'evangelització del món» (Decr. *Ad gentes*, 40). Amb l'oració contínua i comunitària, els religiosos de vida contemplativa intercedeixen incessantment per tota la humanitat; els de vida activa, amb la multiforme acció caritativa, donen a tothom el testimoni viu de l'amor i de la misericòrdia de Déu. Referint-

se a aquests apòstols del nostre temps, el servent de Déu Pau VI va escriure: «Gràcies a la seva consagració religiosa, ells són, per excel·lència, voluntaris i lliures per abandonar-ho tot i llançar-se a anunciar l'Evangeli fins als confins de la terra. Ells són emprenedors i el seu apostolat està sovint marcat per una originalitat i una imaginació que susciten admiració. Són generosos: se'ls troba no rares vegades en l'avantguarda de la missió i afrontant els més grans riscos per a la seva santedat i la seva pròpia vida. Sí, en veritat, l'Església els deu moltíssim» (Exhort. apost. *Evangelii nuntiandi*, 69).

7. A més a més, perquè l'Església pugui continuar i desenvolupar la missió que Crist li va confiar, i no faltin els evangelitzadors que el món tant necessita, és necessari que mai no deixi d'haver-hi en les comunitats cristianes una constant educació en

la fe dels nens i dels adults; és necessari mantenir viu en els fidels un sentit actiu de responsabilitat missional i una participació solidària amb els pobles de tota la terra. El do de la fe crida tots els cristians a cooperar en l'evangelització. Aquesta presa de consciència s'alimenta per mitjà de la predicació i la catequesi, la litúrgia i una constant formació en l'oració; s'incrementa amb l'exercici de l'acollida, de la caritat, de l'acompanyament espiritual, de la reflexió i del discerniment, així com de la planificació pastoral, una de les parts integrants de la qual és l'atenció vocacional.

8. Les vocacions al sacerdoci ministerial i a la vida consagrada només floreixen en un terreny espiritualment ben conreat. De fet, les comunitats cristianes que viuen intensament la dimensió missionera del ministeri de l'Església mai no es tancaran en si mateixes. La missió,

com a testimoni de l'amor diví, resulta especialment eficaç quan es comparteix «perquè el món cregui» (cf. Jo 17, 21). El do de la vocació és un do que l'Església implora cada dia a l'Esperit Sant. Com en els començaments, reunida entorn de la Mare de Déu, Reina dels Apòstols, la comunitat eclesial aprèn d'ella a demanar al Senyor que floreixin nous apòstols que sàpiguen viure la fe i l'amor necessaris per a la missió.

9. Mentre confio aquesta reflexió a totes les comunitats eclesials, perquè la facin seva i, sobretot, els serveixi d'inspiració per a l'oració, encoratjo l'esforç de quants treballen amb fe i generositat en favor de les vocacions, i trameto de cor als educadors, als catequistes i a tots, especialment als joves en etapa vocacional, una especial Benedicció Apostòlica.

Vaticà, 3 desembre 2007

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/missatge-per-
a-la-xlv-jornada-mundial-doracio-per-
les-vocacions/](https://dev.opusdei.org/ca/article/missatge-per-a-la-xlv-jornada-mundial-doracio-per-les-vocacions/) (15/08/2025)